

MARIJO

DE KUKKAST VAN TOON EN TIJS

G. F. CALLENBACH - NIJKERK

MARIJO

DE KIJKKAST
VAN TOON EN TIJS

GEILLUSTREERD DOOR JAN LUTZ

J. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

---

1. TOON

Wat was het ver-drie-tig voor Toon, dat hij nu al zoo'n hee-le poos ziek lag.

Zijn vriend-jes mocht-en pret-tig buiten spe-len of op de zol-der, als het re-gen-de.

Doch Toon lag al-tijd maar op zijn bed-je, al maan-den lang.

„Mag ik er van-daag af, dok-ter?”

Tel-kens, als de dok-ter kwam, vroeg Toon:

„Mag ik er van-daag af, dok-ter?”

En dan zei dok-ter:

„Toon wil toch wel graag een groo-te, ster-ke jon-gen wor-den?”

„Ja,” knik-te Toon.

„Nu, dan moet je nog een poos-je rus-tig blij-ven lig-gen.

Als 't zon-ne-tje warm gaat schij-nen en de blaad-jes weer aan de boo-men groei-en, mag Toon naar bui-ten.”

„Maar ik wil nú al,” prut-tel-de Toon. Hij duw-de zijn neus-je in 't kus-sen, want de dok-ter mocht niet zien, dat hij bij-na be-gon te hui-len.

„Dag Toon, dag moe-der,” zei dok-ter.

„Dag dok-ter,” zei Toon-tjes moe-der.

Maar Toon zei niets.

Hij keek pas op, toen de dok-ter al lang met de au-to was weg-ge-tuft.

„Kom,” zei moe-der vroe-lijk, „wat ga je nu eens doen?”

„Wil ik je blok-ken-doos geven?”

„Nee, niet mijn blok-ken,” zeur-de Toon, „de to-ren valt toch tel-kens om, want de de-ken is zoo hob-be-lig.”

„Dan je har-le-kijn?”

„Nee, die is zoo lee-lijk.”

„Dan je knik-kers?”

„Nee, die rol-len van me bed.”

„Wil je kra-len rij-gen?”

„Nee, de naald prikt in m'n vin-gers.”

„Hê, Toon,” zucht-te moe-der, „wat wil je dan?”

„Ik wil er uit!”

„Maar dat kan im-mers niet, vent, je hebt toch ge-hoord, wat dok-ter ge-zegd heeft?”

Moe-der droog-de met de punt van het la-ken twee dik-ke tra-nen van Toon-tjes wan-gen af.

„Vraag maar aan den Hee-re, of Hij je be-ter wil ma-ken. En pro-beer maar, of je nu een poos-je sla-pen kunt,” troost-te ze hem.

„Moe-der moet weer aan 't werk, hoor vent. Wees nu moe-ders groo-te jon-gen.”

Moe-der ging de ka-mer uit en Toon bleef al-leen. Nog een paar keer veeg-de hij wat traan-tjes weg. Toen vie-len zijn oog-jes dicht.

En Toon-tje sliep.

Voor-zich-tig keek moe-der om een
hoek-je.
Ja hoor, Toon sliep.

2. TIJS

Tijs kwam uit school.
Zijn jas-je hing o-pen.
Zijn pet stond scheef.
Hij hup-pel-de o-ver de straat en zong
een vers-je, dat hij pas ge-leerd had.
Zóó was het vers-je :

Klei-ne drup-pels wa-ter,
Klei-ne kor-rels zand,
Vor-men saam de zee-en,
En het bree-de strand.

Hij hup-pel-de
o-ver de straat en
zong een vers-je.

Klei-ne lief-de-blij-ken,
Of een vriend'-lijk woord,
Ma-ken van deez' aar-de
Vaak een lief-lijk oord.

Maar de klei-ne zon-den
Bren-gen ons van 't spoor,
Wor-den groo-te zon-den,
Heel ons le-ven door.

Van die klei-ne zon-den
Maakt ons vrij de Heer',
En Zijn groo-te lief-de
Ver-geeft tel-kens weer.

Een groo-te jon-gen lach-te om hem.
„Kijk, kijk,“ riep die groo-te jon-gen:
„Tijs-je zingt een voo-lijk wijs-je;
Tijs-je zingt net als een sijs-je!”
Dat vond Tijs niets aar-dig van dien
jon-gen.
Hij werd er ver-le-gen van en durf-de
niet meer te zin-gen.

Hij hup-pel-de ook niet meer, maar
ging ge-woon loo-pen.

Doch toen de jon-gen ver weg was,
keek Tijs om.

Net keek ook de jon-gen om.

Tijs stak heel ver zijn tong uit, zoo ver
hij maar kon.

De jon-gen zag het ze-ker niet. Hij
liep hard door en keek niet meer naar
Tijs.

Die was nu bij-na thuis.

„E-ven kij-ken, of ik Toon zie,“
dacht hij.

Het ko-zijn van Toon's raam was nog-
al hoog.

Tijs moest op zijn tee-nen gaan staan,
om naar bin-nen te kun-nen kij-ken.

Met zijn han-den hield hij zich aan

de ven-ster-bank vast en druk-te zijn neus-je te-gen de ruit.

Ja, nu kon hij net naar bin-nen kij-ken. Daar lag Toon op zijn bed voor 't raam.

Maar Toon keek niet naar hem.

Zou hij sla-pen?

Tik-tik-tik, deed Tijs te-gen 't raam.

Ha, nu keek Toon om.

Hij be-gon te la-chen.

„Dag, dag,“ wuif-de hij naar Tijs.

„Daag!“ schreeuw-de Tijs heel hard te-rug.

Toen liet hij zich zak-ken en ging weg van het raam.

In het huis-je er naast moest hij zijn.

Tijs en Toon woon-den naast el-kaar.

Ze wa-ren vriend-jes.

□

□

3. PIET

Om half-zes kwam de va-der van Tijs thuis.

„Dag va-der, waar is Piet?“ riep Tijs al in de gang.

Piet was zijn groo-te broer. Die werk-te op een fa-briek, net als va-der.

An-ders kwa-men ze al-tijd sa-men thuis, va-der en Piet.

Maar nu was va-der al-leen.

„Waar is Piet?“ vroeg Tijs nog eens.

„Die komt wel, baas-je,“ zei va-der.

„Hij moest nog een bood-schap doen.“

Va-der ging naar bin-nen, maar Tijs bleef in de deur op Piet wach-ten.

Al gauw zag hij hem aan-ko-men.

Hij droeg een pak-je on-der zijn arm.

Tijs werd nieuws-gie-rig.
Wat zou daar wel in zit-ten?
Hij liep hard voor-bij Toon's raam
naar Piet.
Toon zag hem voor-bij-hol-len en
e-ven la-ter met Piet te-rug-ko-men.
Hij zag ook, dat Tijs het pak-je voor
Piet mocht dra-gen.
En Toon dacht óók: „wat zou daar
wel in zit-ten?”
„Tijs! Tijs!” riep hij.
Maar Tijs hoor-de het niet.
Hij dàcht hee-le-maal niet aan zijn
vriend-je.
Hij keek niet eens naar Toon's raam.
Vlug liep hij naar huis met het pak, om
te kij-ken, wat er in zat.
Piet stap-te ge-woon door.

.... dat Tijs het
pak-je voor Piet
mocht dra-gen.

Hij had zoo'n haast niet.
Hij keek wèl naar Toon en bleef e-ven
voor het raam staan.

Met zijn vin-gers trom-mel-de hij een rof-fel op de ruit.

Daar moest Toon om la-chen.

Toen haal-de Piet iets uit zijn zak.

Hij kneep zijn hand dicht.

„Raai-en,” zei hij.

„Een knik-ker,” raad-de Toon.

„Mis.”

„Een mes.”

„Weer mis.”

„Wat dan?”

Nu schoof Piet het raam een beet-je om-hoog.

Toen gooide hij door de kier iets op Toon's bed.

Het rol-de tot aan de rand van de de-ken.

Toen pak-te Toon het nog net.

Het was een rond spie-gel-tje.

Toon kon er zijn ei-gen ge-zicht in zien.

Dat vond hij grap-pig.

„Keer het eens om!” riep Piet.

Hij keer-de het spie-gel-tje om.

Wel, dat was leuk.

Aan de an-de-re kant zag hij een schoen met een muis er in.

Hij hield de schoen wat schuin.

Wip, daar schoot de muis er uit.

Maar ze kon niet weg.

Ze zat ach-ter glas.

Nu moest de muis weer in de schoen.

Maar dat zou een hee-le kunst zijn.

Dat luk-te Toon zoo maar niet op eens.

„Speel er maar mee,” riep Piet.

„Je mag het hou-en.”

Hij schoof het raam weer dicht en ging naar zijn huis.

Toon speel-de een hee-le tijd met de muis.

Dat vlug-ge dier-tje wou maar niet in de schoen.

Maar op-eens luk-te het toch. De muis schoot er flop in.

„Moe! moe-der!” riep Toon.

„Wel, wat is er?” kwam moe-der om het hoek-je van de deur.

„Kijk eens, moe-der, de muis zit er in.”

Hij gaf voor-zich-tig het spie-gel-tje aan moe-der.

„Ik zie geen muis,” zei moe-der.

„Wacht,” zei Toon.

Hij duw-de e-ven te-gen haar hand.

Daar sprong de muis weer uit de schoen.

Wat lach-te die Toon.

En moe-der lach-te mee.

„Van wie heb je dat?” vroeg ze.

„Van Piet.”

„Nou, 't is leuk hoor. Die Piet is goed op jou ge-weest.”

Toon was al weer be-zig de muis in de schoen te la-ten ver-dwij-nen.

Moe-der ging weer aan haar werk.

Fijn, dat Toon nu weer blij was.

4. WAT WORDT HET?

Ter-wijl Piet met Toon praat-te, had Tijs de doos al o-pen-ge-maakt.

Hij dans-te door de gang.

„Ik weet het, ik weet het, 't zijn schoe-nen, 't zijn schoe-nen,” zong hij.

Piet had nieu-we schoe-nen ge-kocht.

Die za-ten in een groo-te, wit-te doos.

En het spie-gel-tje had hij er bij toe-ge-kre-gen.

„Mag ik de lee-ge doos, Piet?” vroeg Tijs.

Piet be-keek de doos eens.

„Jo-chie, ik weet wat,” zei hij.

„Ik kan iets heel moois van die doos ma-ken.

Maar eerst ga ik mij was-schen.

En dan gaan we e-ten.

En dan be-gin ik er aan.”

„Voor mij?” vroeg Tijs.

„Ja, voor jou,” zei Piet.

„Ha, ha, iets moois voor mij! Wat wordt het, Piet?”

„Dat zal je wel zien, als je 't ziet,” zei Piet.

Hij stond zich in de keu-ken te was-schen.

„Is 't een boot?” vroeg Tijs weer.

„Wacht eens,” zei Piet.

Hij liet een paar drup-pels koud wa-ter op Tijs-jes haar val-len.

Hu, ze zak-ten in zijn nek.

O, daar schep-te Piet weer een hand-vol wa-ter uit het teil-tje.

Maar nu maak-te Tijs, dathij weg-kwam.

E-ven la-ter za-ten va-der en moe-der en Piet en Tijs te e-ten.

De lee-ge doos stond op de kast.

Wat zou Piet daar toch wel van kun-nen ma-ken?

5. WAT PIET MAAK-TE.

Het licht brand-de.

Vader las de krant.

Moe-der stop-te kou-sen.

Piet en Tijs za-ten te-gen-o-ver el-kaar
bij de ta-fel.

Piet had een groo-te krant hee-le-maal
o-ver de ta-fel uit-ge-spreid.

An-ders zou het ta-fel-kleed vuil
wor-den.

Op de krant stond een kop-je met stijf-sel.
En daar-naast la-gen twee scha-ren,
een groo-te en een klei-ne.

Piet en Tijs be-ke-ken een sta-pel-tje
an-sicht-kaar-ten.

„Die,” zei Piet, „daar staat een ja-ger
met een hond op.”

En hij leg-de de kaart naast de
scha-ren.

„Die,” riep Tijs, „daar klimt een jon-gen
in een ker-se-boom.”

„k Wou, dat ik die jon-gen was.”

Hij lei den jon-gen in de ker-se-boom
naast den ja-ger.

Zoo zoch-ten ze er nog meer uit: een
schip met zei-len, een meis-je met bloe-
men, een po-li-tie-a-gent, die een on-
deu-gen-den jon-gen beet-pak-te, een
huis-je met een boom er voor, hee-le-
maal wit van de sneeuw, een kerk, waar
echt licht door de ra-men scheen, een
au-to, een oud vrouw-tje, dat op een
stok-je leun-de, met een bos hout op
haar rug, een vlieg-ma-chi-ne en een
poes, die uit de melk-kan snoep-te.

„Zie zoo,” zei Piet, „nu gaan we al-les
eerst net-jes uit-knip-pen.

Maar voor-zich-tig, hoor.

On-der-aan elk plaat-je een stuk-je
kaart la-ten zit-ten.

Wat knip-te die Tijs
al-les pre-cies uit.

Denk daar voor-al om, Tijs!"
Wat knip-te die Tijs al-les pre-cies uit.
Piet prees hem, dat hij 't zoo se-kuur
deed met zijn klei-ne schaar.
Piet ge-bruik-te de groo-te schaar.
Dat knip-pen duur-de nog-al een poos-
je. Maar ein-de-lijk kwa-men ze toch
klaar.

„O, o, wat een rom-mel ma-ken jul-lie,"
brom-de moe-der.

Maar Tijs zag, dat ze lach-te.

„We rui-men al-les zelf weer op,
moe-der," zei Piet.

„Ja, ja, dat kèn ik," lach-te moe-
der.

„O, moe-der, hebt u nog niet een stuk
rood pa-pier voor ons? Heel dun en
door-schij-nend moet het zijn."

„'k Zal eens e-ven zoe-ken."

Moe-der zocht een poos-je in de
on-der-ste la van de lin-nen-kast.

„Kijk, hier vind ik wat. Va-ders Zon-
dag-sche das heeft er in ge-ze-ten.
Be-doel je zoo-iets?"

„Prach-tig, moe-der," zei Piet.

Voor-zich-tig pak-te hij het ro-se

vloei-tje aan en lei het naast de uit-ge-knip-te plaat-jes.

Nu nam hij de doos en maak-te mid-den in de kor-te voor-kant een gaat-je, zoo groot als een knik-ker.

En toen zocht hij uit de kaar-ten het huis-je, met de boom er voor.

Het reep-je kaart, dat nog on-der-aan zat, boog hij om naar ach-ter en be-streek het met stijf-sel.

Dan plak-te hij het plaat-je ach-ter in de doos op de bo-dem vast.

Het ou-de vrouw-tje zet-te hij op de-zelf-de ma-nier schuin een eind-je meer naar vo-ren.

Nu was het net, of ze naar het huis-je toe liep.

De vlieg-ma-chi-ne plak-te hij hoog

te-gen een zij-kant en zoo kre-gen al de plaat-jes een plaats-je in de doos.

Tel-kens keek Piet door het gaat-je, of de prent-jes el-kaar niet in de weg ston-den.

Dan ver-zet-te hij ze wat.

Soms viel er een om.

Dan mop-per-de hij e-ven en streek er wat nieu-we stijf-sel aan.

Ein-de-lijk ston-den ze al-le-maal naar Piets zin in de doos.

„Laat mij ook eens kij-ken?” vroeg Tijs tel-kens.

Maar dat deed Piet niet.

„Eerst moet ie klaar zijn,” zei hij.

Wat werd die Tijs nieuws-gie-rig.

Nu leg-de Piet het ro-se vloei o-ver de

doos heen en plak-te het aan de vier kan-ten vast.

E-ven keek hij nog door het gaat-je. Toen gaf hij met een te-vre-den knik de doos aan Tijs.

„Hier, kijk nou maar, dat is nou een kijk-kast. Voor-zich-tig hoor, hij is nog nat. Eén oog dicht doen en dan door 't gaat-je kij-ken.”

Tijs kneep een oog dicht, maar dan ging het an-de-re van-zelf ook dicht.

„Houd je hand voor je éé-ne oog,” zei Piet.

Nu ging het be-ter.

Nu kon Tijs met één oog door het gaat-je kij-ken.

„Prach-tig!” riep hij. „Net le-vend!

Moe-der, kijk toch eens. Die a-gent daar bij de kerk ziet hee-le-maal rood en het schip vaart op de zee en de hond staat op de kant te blaf-fen, omdat hij niet mee mag. En ik denk, dat er brand is. Al-les ziet rood.”

Moe-der keek ook door het gaat-je.

„Zeld-zaam!” riep ze.

En toen duw-de Tijs de kijk-kast te-gen va-ders neus.

„Een won-der!” riep va-der.

„Laat mij ook nog eens kij-ken?” vroeg Piet.

Op-eens be-dacht Tijs wat.

„Ik ga hem aan Toon la-ten zien.”

„Dat is goed,” zei moe-der, „maar het is nu bed-tijd. Ik denk, dat Toon al slaapt. Mor-gen mag je met je kijk-kast

naar hem toe. En nu, een-twee-drie,
naar bo-ven."

„Nacht va-der, nacht Piet," zei Tijs.
Met de kijkkast on-der zijn arm liep hij
naar de deur.

Maar dan be-dacht hij zich en ging
weer naar Piet.

„Dank je, Piet," zei hij.

„Nacht ke-rel," zei Piet, „wees er
maar zui-nig op hoor, ik koop niet
ie-de-re dag schoe-nen."

Vroo-lijk ging Tijs met moe-der mee
naar bo-ven. Hij zet-te de kijk-kast
on-der zijn le-di-kant. Toen kleed-de hij
zich uit en wil-de in bed stap-pen.

„Maar Tijs," zei moe-der, „ver-geet je
niet iets?"

„O, ja," zei Tijs.

Eer-bie-dig kniel-de hij voor zijn le-di-
kant en bad:

'k Vouw mijn hand-jes, 'k sluit mijn
oog-jes,

'k Buig mijn knie-tjes voor U neer,
Trou-we Va-der in de he-mel,

Zie op mij in lief-de neer,

Leer mij vroeg Uw kind te we-zen,
Neem mij aan, schoon jong en klein,

Laat mij van Uw groo-te kud-de

Toch een heel klein schaap-je zijn."

E-ven wacht-te hij.

Toen bad hij er nog zacht-jes ach-ter-
aan:

„En maak U als 't U blijft Toon gauw
be-ter, om Je-zus' wil, A-men."

Dat deed hij ie-de-re a-vond.

Vlug kroop hij nu on-der de de-kens en moe der stop-te hem lek-ker-tjes in. „Kijkt u e-ven, of mijn kijk-kast er nog staat, moe-der?” vroeg hij, toen ze weg-ging.

Moe-der buk-te.

„Hij staat er nog, hoor; nacht Tijs.”

„Nacht moe-der.”

Tijs hoor-de moe-der naar be-ne-den gaan.

Maar toen ze een poos-je la-ter nog eens kwam kij-ken, sliep hij als een mar-mot.

6. TIJS BIJ TOON

Wat stap-te Tijs de vol-gen-de mor-gen blij naar Toon.

De kijk-kast droeg hij voor-zich-tig met twee han-den.

Ge-luk-kig stond de deur van Toon's huis half o-pen.

An-ders had hij de doos nog op de grond moe-ten zet-ten om de kruk om te draai-en.

En dat zou jam-mer ge-weest zijn, want de straat was nat en vuil.

Toon hoor-de ge-stom-mel in het gan-ge-tje, maar hij wist niet, dat het zijn vriend-je was.

Daar zag hij Tijs bin-nen-ko-men met de doos.

„Ha, Tijs!” riep hij. „Waar ben je zoo lang ge-ble-ven?”

„Zoo-lang?” vroeg Tijs.

„Eer-gis-te-ren ben ik nog bij je geweest.

Kijk eens, je mag mijn kijk-kast zien.

Door dit gaatje moet je kij-ken en één oog dicht doen.”

Toon richt-te zich half op, om be-ter te kun-nen zien.

„O, o!” riep hij, „wat is dat mooi!”

Hij bleef maar kij-ken en zag tel-kens weer iets mooi-ers.

Zijn moe-der kwam er ook bij.

„Kijk, moe-der, van Tijs.”

Ze keek ook door het gaat-je.

„Mooi is dat,” zei ze, „maar moet Tijs niet naar school?”

„Kijk, moe-der,
van Tijs.”

„Ja, juf-frouw,” zei Tijs, „ik ga gauw weg, an-ders kom ik te laat. Toon mag mijn kijk-kast heb-ben, tot ik te-rug-kom.”

Dat vond Toon fijn.

Nu kon hij op zijn ge-mak al dat moois be-kij-ken, zoo-lang hij wou.

„Pas er goed op, hoor!” waar-schuw-de

Tijs nog eens bij de deur.
„Ja, ja,” knik-te Toon.
Toen stap-te Tijs vroom-lijk naar school.

7. BUUR-MANS POES

Die mor-gen zeur-de Toon hee-le-maal niet, om uit bed te mo-gen. Tel-kens keek hij door het gaat-je in de kijk-kast naar al het moois daar bin-nen. Ein-de-lijk had hij zoo-lang ge-ke-ken, dat hij met de kijk-kast in zijn arm in slaap viel. Zijn moe-der kwam zacht-jes de ka-mer bin-nen en toen ze zag, dat hij sliep, ging ze weer gauw aan haar werk. Ze moest heel de dag was-schen en

strij-ken voor an-de-re men-schen. Want Toon's va-der was een jaar ge-le-den ge-stor-ven. En nu ver-dien-de moe-der de kost voor haar en voor haar jon-gen. Daar-om was ze blij, dat Toon sliep. Nu kon ze aan haar werk blij-ven. Zacht-jes ging ze de ka-mer weer uit en liet de deur op een kier staan. Het was nu heel stil in 't voor-ka-mer-tje, waar Toon voor 't raam lag te sla-pen. Pie-iep, ging zacht de deur . . . . Wie keek daar voor-zich-tig door de kier? . . . . Wie duw-de daar de deur ver-der o-pen? . . . . Wie sloop daar bin-nen, voet-je voor voet-je? . . . .

... buur-mans groo-
te, grij-ze poes!

Wie gluur-de daar met
groe-ne oo-gen naar
Toon-tjes bed? . . . .

O, Toon, Toon, pas
toch op!

Daar komt buur-mans
groot-te, grij-ze poes!

Al dich-ter en dich-ter
gleed ze over de vloer

naar Toon-tjes bed.

Wíp! . . . . Daar zat ze aan het voe-ten-
eind, bo-ven-op de de-ken.

Ze ken-de Toon wel.

Ze kwam wel eens meer bij hem op
be-zoek.

En Toon was ook niet bang voor
haar.

Maar, als hij ge-we-ten had, wat poes

nu zou gaan doen, dan was hij wél bang
ge-weest.

Poes vond het wel pret-tig, daar op
dat bed.

De de-ken was zacht en warm.

Het zon-ne-tje scheen schuin er o-ver
heen.

Ze rek-te zich eens uit en zet-te een
hoo-ge rug.

Toen be-gon ze zich te lik-ken.

Toon sliep maar door.

8. DIE STOU-TE KAT

De kijk-kast stond nu mid-den op de
de-ken.

Toon had ze in zijn slaap weg-ge-
scho-ven.

„Wel,” dacht poes, „wat een raar ding heeft Toon daar bij zich staan.

Ik wil toch eens e-ven zien, wat dat is.”

Met haar flu-wee-len poot-jes liep ze o-ver de de-ken, tot vlak bij het ra-re ding.

Ze hield haar kop-je schuin en lik-te eens aan het ding.

Nee, 't was niet om op te e-ten.

Maar waar dien-de het dan wèl voor?

O, ze-ker om mee te spe-len.

Tik, sloeg ze met haar poot op het ro-se pa-pier en haak-te met haar na-gel-tjes er in.

Rts. Een hee-le reep scheur-de ze er uit!

„Mooi, dat gaat wel fijn zoo . . . rts . . . rts . . . rts . . .”

Al vlug-ger en vlug-ger sloeg het poot-je op het pa-pier.

Poes had schik in het spel-le-tje.

Om haar heen lag het op de de-ken vol ro-se snip-pers.

En van het dak van de kijk-kast wa-ren nog maar een paar flar-den o-ver.

Nieuws-gie-rig keek poes nu o-ver de rand, wat er wel in de doos mocht zit-ten.

Het eer-ste, wat ze zag, was de ja-ger, met zijn hond.

Op-eens be-gon poes te bla-zen.

Ze zet-te een hoo-ge rug en sloeg met haar poot naar de hond.

De hond viel om en de ja-ger ook en het ou-de vrouw-tje lag ook al op haar neus.

Poes ging maar door met vernielen.
Ze trok de vliegma-chi-ne stuk en de
au-to gooi-de ze bo-ven-op de mooi-e
kerk.

Het bloe-men-meisje at ze op en den
po-li-tie-a-gent knak-te ze mid-den door.
Ein-de-lijk had ze al de plaat-jes ka-pot
ge-maakt.

Nu was ze moe. Ze vond, dat ze pret-
tig ge-speeld had.

Eerst gooi-de ze nog de hee-le kijk-kast
van het bed af op de grond en toen
ging ze rus-tig lig-gen sla-pen, bo-ven-
op Toon. Die on-deu-gen-de kat.

9. OCH, OCH!

Toon had al een hee-le poos rus-tig
ge-sla-pen, toen hij erg naar be-
gon te droo-men.

Hij droom-de, dat de zol-de-ring al
la-ger en la-ger zak-te.

Hij wou weg-loo-pen, de ka-mer uit.
Maar hij kon niet.

Zijn bee-nen wa-ren vast-ge-bon-den.
En de zol-de-ring bleef maar zak-ken.
Plof, daar viel ze op hem neer.

Hij werd plat-ge-drukt.

O, wat kreeg hij het be-nauwd.

Hij wou hard gaan schreeu-wen.

Maar dat kon hij ook al niet.

Hij wou wild met zijn ar-men zwaai-en.

Maar die wa-ren ook vast-ge-bon-den.

En die zol-de-ring werd steeds zwaar-der.

Hij kon bij-na geen a-dem meer ha-len. Op-eens, hè, daar kon hij ge-luk-kig schreeu-wen.

„Moe-der!” gil-de hij met een ban-ge stem.

Te-ge-lijk werd hij wak-ker.

Ge-luk-kig, de zol-de-ring hing nog bo-ven hem.

Maar toch voel-de hij echt iets zwaars op zijn borst.

Hij wou recht o-ver-eind gaan zit-ten.

Bom . . . .

Wat viel daar op de grond?

Miauw . . . . miauw!

O, Toon zag het al.

Het was buur-mans poes.

Maar Toon zag ook nog wat an-ders.

Maar Toon zag ook nog wat an-ders.

De ver-niel-de kijk-kast.

Och, och, ver-schrik-ke-lijk . . . .

Net kwam moe-der hard aan-loo-pen, om te zien, waar-om Toon zoo schreeuw-de.

Bij de deur strui-ke-l-de ze o-ver poes, die stil-le-tjes weg-sloop.

En toen . . . toen zag ze ook, wat er ge-beurd was.

„O, o, o,” zei ze.

Ze sloeg de han-den van schrik in el-kaar.

„Dat heeft die a-ke-li-ge kat ge-da-an.
O, o, o.”

Toon zat be-drukt te kij-ken.

Hij pro-beer-de, of hij de stuk-ken weer bij el-kaar kon pas-sen.

Maar daar was geen den-ken aan.

„Nee,” zei moe-der, „daar is niets aan te doen.”

„Wat zal Tijs het jam-mer vin-den,” zei Toon.

„Zou ik hem mijn har-le-kijn ge-ven? Of mijn bouw-doos?”

„Ja, dat zou ik maar doen,” zei moe-der.

„Mis-schien is hij dan wel niet boos. Hij zal wel gauw uit school ko-men.”

Moe-der ging weer aan haar werk en Toon bleef treu-rig met de ver-niel-de kijk-kast op Tijs zit-ten wach-ten.

„Na-re kat, a-ke-lig beest,” zei hij tel-kens.

„Och, och, als Tijs nu maar niet erg boos wordt!”

10. GEEN VRIEND-JES MEER

A l heel gauw kwam Tijs uit school. „Dag Toon, waar is mijn kijk-kast?”

Toon wou wat zeg-gen, maar Tijs zag het al.

„O” riep hij, „dat heb jij ge-da-an.”

„Niet,” riep Toon, „de kat van buurman heeft het ge-daan toen ik sliep.” Toon’s moe-der kwam gauw aan-loo-pen.

„Wees maar niet boos, Tijs,” zei ze. „Toon kon er heusch niets aan doen. Jij mag wat van Toon z’n speel-goed kiezen.

Wil je z’n bouw-doos?

Of hier, die mooie har-le-kijn?”

„Nee,” riep Tijs, „ik wil m’n kijk-kast te-rug.”

Hij nam de har-le-kijn en gooi-de die ver weg. Zoo boos was hij.

„Maar Tijs,” zei moe-der, „mis-schien kan Piet wel een an-de-re kijk-kast ma-ken. Ik heb nog wel een doos en prent-jes ook.”

Maar Tijs wou niet luis-te-ren.

„Ik kom nooit meer hier,” riep hij kwaad.

„Jij maakt al-les ka-pot!”

Toen liep hij hard de deur uit, met de ka-pot-te kijk-kast on-der zijn arm.

Hard hui-lend kwam hij bij zijn moe-der. „Wat is er ge-beurd?” vroeg ze ver-schrikt.

Toen zag ze de kijk-kast.

„O,” riep ze, „is ze stuk, wat jam-mer! Hoe komt dat?”

Too-hoo-hoon-tje hhheeft hhet ge-he-he-daa-haan,” snik-te Tijs.

„Per on-ge-luk ze-ker,” zei moe-der.

„Nee-hee-hee, e-he-hes-pres.”

„Kom, kom, Tijs, be-daar eens wat. Daar ge-loof ik niets van. Toon is al-

„Per on-ge-luk ze-ker,” zei
moe-der.

an-de-re kijk-kast ma-ken.”

„Nee, dat doet ie toch niet,” zei Tijs.

„En dan wordt hij toch niet zoo mooi
meer. Ik wil nooit meer naar Toon toe
en ik wil geen vriend-je meer met hem
zijn.”

„Maar Tijs,” zei moe-der, „Toon is
ziek, die ar-me Toon. Hij kan er vast
niets aan doen, dat de kijk-kast stuk is.

tijd zoo voor-
zich-tig. Kom,
dan zal ik je
wat af-was-
schen. Je ge-
zicht ziet zwart
van 't hui-len.

Mis-schien kan
Piet wel een

Kom, word maar weer gauw goed op
hem.”

„Ik blijf al-tijd boos op hem, al-tijd,”
zei Tijs kop-pig. „Dan moet hij mijn
kijk-kast maar niet ka-pot ma-ken.”

„Nu, dan vind ik jou heel stout,” zei
moe-der. „Dan doe je net als Ka-in, die
was ook boos op zijn broe-der A-bel.
Weet je die ge-schie-de-nis nog
wel?”

„Nee,” schud-de Tijs kop-pig. Maar
hij jok-te, want hij wist ze heel goed.
Moe-der zag wel, dat ze met haar
boo-zen jon-gen nu niets be-gin-nen
kon. Hij wou niet naar haar luis-te-ren.
En ze dacht: „Ik zal zacht-jes voor
Tijs-je bid-den. De Hee-re kan zijn
boo-ze hart-je wel ver-an-de-ren.”

Toon-tje lag voor het raam be-droefd naar bui-ten te kij-ken.

„Nu heb ik geen vriend-je meer,” zei hij.

„Och, kom,” troost-te moe-der, „Tijs-je zal wel weer goed wor-den. En er zijn toch nog an-de-re jon-gens in de buurt.”

„Nee, moe-der, Tijs is mijn vriend-je. Ik wil geen an-der vriend-je. En nu zijn we geen vriend-jes meer!” . . . .

11. NAAR TAN-TE MIEN

Die mid-dag hoef-de Tijs niet naar school. Het was Woens-dag.

An-ders ging hij al-tijd een poos-je naar Toon, maar dat wou hij nu niet. Moe-der zei na het e-ten :

„Tijs, je moet eens e-ven voor mij naar tan-te Mien. Het hoeft niet da-de-lijk hoor, je kunt eerst wel wat met Toon gaan spe-len.”

Maar Tijs zei :

„Ik wil lie-ver da-de-lijk gaan.”

„Nu,” zei moe-der, „breng dan dit pak-je e-ven naar tan-te Mien.”

Tijs nam het pak-je en ging op stap.

Tan-te woon-de een heel eind weg.

Hij moest wel een kwar-tier loo-pen.

Doch daar gaf hij niet om.

Hij wist goed de weg, want hij was al dik-wijls al-leen naar tan-te ge-weest.

En hij moest al-le-maal stil-le stra-ten door, waar bij-na geen au-to's re-den.

Ook kon hij bij-na al-door op de stoep blij-ven loo-pen.

Hij vond het al-tijd pret-tig, om naar tan-te Mien te gaan.

Er wa-ren zoo-veel die-ren.

Ze had kip-pen en kui-kens en dui-ven en een geit en een var-ken met big-gen en ko-nij-nen en ook nog een groo-te, brui-ne hond.

Dat was Tijs z'n speel-mak-ker.

Tan-te zei al-tijd:

„Die hond is zoo wijs als een mensch.”

Op tan-te's schoor-steen-man-tel stonden twee reu-zen-schel-pen, zoo groot, zoogroot als... als moe-ders stroop-kan.

Tan-te zei, dat je de zee er in kon hoo-ren rui-schen, als je ze dicht bij je oor hield.

Tijs had het dik-wijls ge-daen en dan hoor-de hij 't echt.

En op de kast stond iets nog veel prach-ti-gers: een schip, met mas-ten en wel hon-derd touw-tjes en een stoom-pijp en een roer, al-les net als bij een echt schip. En het zat bin-nen in een flesch.

Hoe dat kon, be-greep Tijs nooit, maar het wàs zoo. Oom, de man van tan-te Mien, had het zelf ge-maakt. Oom was heel knap.

Maar tan-te Mien was ook knap.

Ze kon heer-lij-ke zwar-te bal-len ma-ken.

Ze had er al-tijd een trom-mel vol van.

Als Tijs kwam, kreeg hij er twee.

Dan at hij er één op en één be-waar-de hij voor Toon.

„Dat doe ik nu lek-ker niet,” dacht hij.

„Ik eet ze al-le-bei zelf op. Dan moest Toon maar be-ter op mijn kijk-kast ge-past heb-ben.”

Tijs werd weer boos, nu hij aan zijn kijk-kast dacht.

Hè, 't was lang zoo pret-tig niet als an-ders, om naar tan-te Mien te gaan.

De zon scheen wel, maar de stra-ten wa-ren nog mod-de-rig van de re-gen van 's nachts.

Al twee keer had hij in een plas ge-trapt.

Tan-te zou wel den-ken: „wat een vui-le schoe-nen.”

Hij had ook hee-le-maal geen zin om te zin-gen of te flui-ten, zoo-als an-ders.

En het pak-je bei-tels, dat hij droeg, woog erg zwaar. Nee hoor, niets geen leu-ke Woens-dag-mid-dag.

Al-le-maal deschuld van Toon.

Als die de kijk-kast niet stuk ge-maakt had, zou hij ze mee-ge-no-men heb-ben naar tan-te. Maar dat kon nu ook al niet.

Zoo kwam hij al mop-pe-rend in de straat, waar tan-te woon-de.

□

En het pak-je bei-tels, dat hij droeg, woog erg zwaar.

□

12. IN TAN-TE'S HUIS

Ach-ter tan-te's huis lag een groot erf. Als je het steeg-je naast het huis door-ge-loo-pen was, kwam je bij een schut-ting.

In die schut-ting was een groe-ne deur met een klink.

Tijs liep het steeg-je door en licht-te de klink van de groe-ne deur op.

„Woef, waf!” blaf-te Bel-lo woe-dend. Hij ram-mel-de met zijn ket-ting.

Want hij lag aan zijn hok vast-ge-bon-den, dicht bij de groe-ne deur.

Hij wou niet, dat er vreem-den op het erf kwa-men. Dan werd hij kwaad.

Tan-te zei, dat hij een bes-te, waak-sche hond was.

„Woef, waf!”

„Stil maar, Bel-lo,” riep Tijs ach-ter de deur.

„Ik kom wat met je spe-len.”

„Woef, woef,” blaf-te Bel-lo blij.

Tijs was een goe-de vriend van hem. Hij ram-mel-de met zijn ket-ting en sprong dol rond zijn hok.

„Waf, waf, kom er maar ge-rust in, jou bijt ik niet.”

Tijs stap-te het erf op en streel-de Bel-lo o-ver de kop.

Die mal-le hond snuf-fel-de aan Tijs-jes kou-sen en aan zijn broeks-pij-pen en in-eens sprong hij te-gen hem op en gaf hem een lik in zijn ge-zicht. Zoo blij was hij.

Tijs lach-te er om en liep weg.

Hij wou eerst het zwa-re pak-je aan tan-te ge-ven.

„Da-de-lijk kom ik te-rug, hoor,” riep hij te-gen Bel-lo, toen hij op de dor-pel van de keu-ken-deur stond.

O, help, daar strui-kel-de hij bij-na o-ver een paar klom-pen, die voor-aan in de keu-ken ston-den.

Ze wa-ren van tan-te. Dat zag hij aan de mooi-e fi-guur-tjes bo-ven-op de neus.

In de keu-ken was nie-mand.

Tijs leg-de zijn pak-je op de ta-fel en liep door tot het por-taal.

Daar was ook nie-mand.

Zou tan-te in de mooi-e ka-mer zijn?

Voor-zich-tig draai-de hij aan de kruk van de deur.

„Tan-te.”

Geen ant-woord.

„Tan-te, hier ben ik.”

Al-les bleef stil.

Tijs durf-de niet zoo-maar in tan-te's mooi-e ka-mer gaan.

Dat mocht niet van tan-te.

Al-leen als ze ja-rig was, dan mocht het.

En als oom ja-rig was, dan mocht het ook.

Maar dan wa-ren va-der en moe-der er bij.

Nu was Tijs al-leen.

En het was hee-le-maal stil ach-ter de deur.

Zou tan-te op de zol-der zijn?

De trap-deur stond o-pen.

„Tan-te,” riep Tijs on-der aan de trap.

Geen ant-woord.

Wacht, op de zol-der mocht hij wèl ko-men.

Hij krom de trap op, tot hij met zijn hoofd net bo-ven de laat-ste tree kwam. Nee, op de zol-der was tan-te ook niet. Zou hij toch e-ven in de mooi-e ka-mer dur-ven kij-ken? Hij moest tan-te toch vin-den.

Hij krom de trap weer af en deed zacht-jes de deur van de mooi-e ka-mer o-pen. Wat was hier ge-beurd?

Waar wa-ren de glim-men-de stoe-len en de hoo-ge kast met de blau-we va-zen en de ta-fel met het vuur-roo-de kleed en het vloer-kleed en het klei-ne ta-fel-tje met al de grap-pi-ge pop-pe-tjes?

De hee-le ka-mer was leeg.

En de blin-den wa-ren half dicht.

En tan-te was er niet.

Dan zou tan-te ze-ker in de slaap-ka-mers zijn.

Maar dan moest Tijs dwars door de mooi-e ka-mer heen.

„Ik doe het maar,” dacht Tijs.

„Ik wil tan-te vin-den.”

Vlug stap-te hij de ka-mer bin-nen.

... lag hij lang-uit op de grond.

Doch toen hij een paar stap-pen ge-
daan had, plof, daar lag hij lang-uit op
de grond.

Hu, wat was dat glib-be-rig.

Hij kon bij-na niet o-ver-eind ko-men.

En wat kleef-den zijn han-den.

En wat rook al-les vreemd.

Tijs durf-de niet ver-der de ka-mer in. Hij
liep voor-zich-tig te-rug naar 't por-taal.

En daar, in 't dag-licht zag hij . . . .

O, wat zag hij?

Zijn han-den, zijn jas-je, zijn broek,
zijn kou-sen, en de pun-ten van zijn
schoe-nen, al-les zat vol brui-ne verf.

En de punt van zijn neus zat ook vol
brui-ne verf. Maar dat wist hij nog niet
eens.

Tijs wist geen raad.

Wat moest hij be-gin-nen?

Hij keek nog eens om naar de mooi-e
ka-mer.

De deur stond nog o-pen.

Door een kier van de blin-den viel een
streep licht o-ver de vloer.

Waar Tijs ge-val-len was, zag hij
lee-lij-ke, dof-fe plek-ken en kras-sen
in de glan-zen-de verf.

O, o, wat zou tan-te wel zeg-gen.

En toen hij naar be-ne-den keek, zag
hij brui-ne voet-stap-pen op het lich-te
loo-per-tje in het por-taal.

O, o, als tan-te dät zag!

Hij liep hard de keu-ken uit.

O, help, daar strui-kel-de hij bij-na weer
o-ver tan-te's klom-pen.

Ze vlo-gen o-ver de dor-pel en rol-den

in een plas. Tan-te's hel-de-re klom-pen!
Tijs rên-de het erf o-ver, naar de
groe-ne deur.

„Woef, woef,” blaf-te Bel-lo.

„Ga je nu weg?”

„Dat is niet eer-lijk. Je zou met me
spe-len.”

„Woef, woef.”

Maar Tijs let-te niet op Bel-lo.

Hij gooi-de de deur ach-ter zich op de
klink en hol-de het steeg-je door en de
straat uit.

„O, o, tan-te Mien, o, o, mijn pak,
mijn han-den, o, o, wat een a-ke-li-ge
Woens-dag-mid-dag.”

13. WIE HEEFT DAT GE-DAAN?

Tan-te Mien kwam bij buur-vrouw
van-daan.

Buur-vrouw was oud en ziek en kon
niet meer loo-pen.

Tan-te Mien had haar wat soep
ge-bracht.

Daar smul-de buur-vrouw al-tijd zoo
van.

Nu liep tan-te weer gauw naar huis
met het lee-ge pan-ne-tje.

Toen ze op haar erf kwam, zag ze haar
klom-pen lig-gen, mid-den in een plas.
Hoe kwa-men die daar?

En op de keu-ken-mat zag ze brui-ne
verf-vlek-ken.

Wie had die er op ge-maakt?

En och, och, in het portaal zag ze brui-ne voet-stap-pen op haar lin-nen loo-per.

Van wie wa-ren die?

En wie had er o-ver de nat-te verf in haar mooi-e ka-mer ge-loo-pen?

Tan-te voel-de zich hoe lan-ger hoe boo-zer wor-den.

Wel-ke ver-niel-al was er in haar huis ge-weest?

't Was schan-de!

Daar zag ze op de keu-ken-ta-fel

Nu liep tan-te weer gauw naar huis met het lee-ge pan-ne-tje.

een pak-je lig-gen.

Ze maak-te het o-pen.

O, de bei-tels voor oom.

Nu wist ze het; Tijs was er ge-weest.

Wel, wel, wat een stou-te jon-gen, om

zoo haar mooi-e spul-len te be-der-ven.

Nu wou ze juist zoo pret-tig gaan

zit-ten brei-en en nu kon ze weer aan

't werk.

De klom-pen zet-te ze te dro-gen in

de zon.

En de verf-vlek-ken be-gon ze te

wrij-ven met een doek met ter-pen-tijn.

Ge-luk-kig!

Ze gin-gen er uit.

Tan-te's boos-heid zak-te wat.

Maar och, die ka-mer-vloer.

Daar wist ze geen raad op.

Die moest oom maar zien op te knap-pen.

Ze keek naar de klom-pen.

Die wer-den al weer droog en wit.

Tan-te's boos-heid zak-te nog meer.

„Och, och, wat zal die Tijs er uit zien,“ dacht ze dan.

„Hij is ze-ker ge-val-len, toen hij naar mij zocht.

Och, dan kan hij er ei-gen-lijk ook niets aan doen.

Weet je wat? Ik ga e-ven naar hem toe.

Ik zal zeg-gen, dat ik niet boos op hem ben.

Wat zal die ar-me jon-gen in de war zit-ten.

Ik kan nog net e-ven weg, vóór oom thuis komt.”

En daar ging tan-te Mien naar Tijs.

On-der-weg kocht ze aan een kar een groo-te si-naas-ap-pel.

14. DIE GOE-DE TAN-TE MIEN

Tijs zat stil bij de ta-fel.

Bui-ten speel-den zijn vriend-jes.

Maar Tijs bleef bin-nen.

Hij durf-de niet naar bui-ten, om-dat hij er zoo raar uit-zag.

Hij had een ou-de, lich-te kiel aan, met

don-ke-re stuk-ken op de el-le-bo-gen.

En zijn broek was hem veel te klein.

Daar kwam een groot stuk bloot been bo-ven zijn knie kij-ken.

En zijn on-der-broek-je zak-te er tel-kens on-der-uit.

Moe-der had zijn goe-de broek en kiel
mee naar de keu-ken ge-no-men.

Daar pro-beer-de ze, de vlek-ken er uit
te krij-gen.

Ze zucht-te tel-kens en mop-per-de op
Tijs, dat hij zoo on-voor-zich-tig was
ge-weest.

Daar hoor-de Tijs ie-mand in de gang.
Zou dat va-der al zijn?

Of Piet?

O, nee, Tijs hoor-de het al.

Het was tan-te Mien.

„Was ik nu maar bui-ten,” dacht Tijs.

„Tan-te komt ze-ker al-les aan moe-der
ver-tel-len.

O, wat zal ze boos zijn.”

Daar stap-te tan-te Mien de ka-mer al in.

„Zoo, Tijs, wat zit jij daar te treu-ren?

Waar-om speel je niet bui-ten?”

Tan-te knip-oog-de te-gen moe-der, die
uit de keu-ken kwam.

Tijs be-greep er niets van.

Was tan-te dan niet boos?

„Nou Tijs,” be-gon tan-te weer, „kun
je niet meer pra-ten?

Lust jij de-ze lek-ke-re si-naas-ap-pel
wel?

Die mag je heb-ben voor de schrik.

Ben je erg ge-schrok-ken?”

„Nou!” zei Tijs.

„Ik dacht, dat tan-te erg boos zou zijn.”

„Eerst wàs ik ook erg boos,” zei tan-te.

„Maar la-ter dacht ik:

Tijs heeft het na-tuur-lijk per on-ge-luk
ge-daan. Hij zal 't zelf ook heel naar
ge-von-den heb-ben. Hij is stil-le-tjes

weg-ge-gaan en heeft geen bal-len ge-had.

Ik zal hem maar e-ven-tjes gaan troos-ten.

Maar nu moet ik weer weg.

Ik heb geen tijd meer."

„Ga toch e-ven zit-ten, tan-te Mien," zei moe-der.

„Ik zal gauw een kop-je thee voor je in-schen-ken."

„Nee, nee, ik heb heusch geen tijd. Oom komt zoo da-de-lijk thuis."

„En is 't loo-per-tje erg be-dor-ven?" vroeg moe-der nog haas-tig.

„'t Komt best weer in or-de, hoor!" riep tan-te Mien, die al bij de deur was, „dag hoor!"

Weg was tan-te Mien.

„Fijn," dacht Tijs, „tan-te Mien is niet meer boos. En wat een groo-te si-naas-ap-pel.

Die goe-de tan-te Mien."

15. WEER VRIEND-JES

„Moe-der," zei Tijs, toen tan-te weg was, „zou de verf nog uit mijn kiel en mijn broek gaan?"

„Ze is er al uit," zei moe-der.

„Mag ik ze dan weer aan?" riep Tijs blij.

Hij sprong al van zijn stoel af.

„Nee," zei moe-der.

„Ik moet ze eerst nog hee-le-maal was-schen. Doe mor-gen je Zon-dag-sche pak maar aan naar school. Zóó

kan ik je niet la-ten gaan."

„Fijn," zei Tijs.

„Ja, fijn," zei moe-der, „als je er maar ter-de-ge op past. Ik vind het zoo fijn niet."

Tijs keek moe-der eens aan.

„Ben u nog boos, moe-der?"

„Nee, Tijs, boos ben ik niet, maar" ....

Moeder dacht een oo-gen-blik na.

„Tijs," zei ze dan, „vond je 't erg naar, toen je dacht, dat tan-te Mien boos op je was?"

„Nou!" zei Tijs.

„En ben je blij, dat ze weer goed op je is?"

„Nou!" zei Tijs weer.

„En als ze nu eens boos op je ge-ble-ven was, al-tijd? En als ze nu eens

ge-zegd had: „Tijs heeft mijn spul-len lee-lijk ge-maakt. Hij mag nooit meer bij me ko-men spe-len?"

„Dat zou ik valsch van tan-te ge-von-den heb-ben," zei Tijs.

„Ik had het toch niet ex-pres ge-daant! Ik kon er heusch niets aan doen."

„Dat is waar, Tijs.

Maar moe-der kent een jon-ge-tje, die ook iets lee-lijk ge-maakt heeft van zijn vriend-je. En hij kon er ook niets aan doen.

En tòch zei dat vriend-je: „Ik blijf al-tijd boos op hem. Ik wil nooit meer met hem spe-len.""

O, wat kreeg die Tijs een kleur.

Hij be-greep da-de-lijk, wat moe-der be-doel-de. En nu wist hij op-eens, dat

hij heel lee-lijk te-gen Toon ge-da-an had.

Hij vond zich-zelf op-eens een on-deu-gen-den jon-gen.

Moe-der zag het wel.

„Tijs,” zei ze, „kun je nu be-grij-pen, dat je Toon van-daag erg veel ver-driet ge-da-an hebt?”

„Ja moe-der,” zei Tijs be-schaamd.

„Ga het dan maar gauw goed-ma-ken, Tijs.”

„Maar mijn gek-ke broek, moe-der.”

„Och kom, daar ziet nie-mand wat van 't Is bij-na don-ker. Ga nu gauw voor-dat we e-ten.”

Ei-gen-lijk durf-de Tijs niet goed naar Toon. En toch wou hij wel graag.

Op-eens be-dacht hij wat.

Hij zou zijn mooi-e si-naas-ap-pel aan Toon ge-ven.

Dan zou Toon weer blij zijn.

Hij stop-te de si-naas-ap-pel on-der zijn kiel en liep naar bui-ten.

Zoo vlug hij kon schoot hij bij Toon bin-nen.

E-ven keek hij nog om.

E-ven keek hij nog om.

Ge-luk-kig, nie-mand had zijn broek ge-zien.

Wat schrok die Toon, toen daar een si-naas-ap-pel o-ver zijn kus-sen kwam rol-len, net te-gen zijn neus.

„Au, wie doet dat?”

Daar zag hij Tijs, die la-chend om 't hoek-je van de deur keek.

„O,” riep Toon, „ben je niet boos meer?”

„Nee hoor,” zei Tijs.

Hij kwam naar Toon's bed en ving de si-naas-ap-pel op, die er af wou rol-len.

„Van-gen,” zei hij.

Sa-men speel-den ze toen een poos-je vang-bal er mee.

Toen Tijs weg-ging zei Toon:

„Fijn, dat we weer vriend-jes zijn.”

„Nou,” zei Tijs.

16. DE BOO-MEN WOR-DEN GROEN

„Moe-der,” zei Tijs, toen ze sa-men bo-ven wa-ren 's a-vonds, „nu zal Toon gauw be-ter wor-den. De boo-men wor-den groen.”

„Ik hoop het, Tijs,” zei moe-der.

„Dan gaan jul-lie weer saam-pjes naar school. Je blijft nu ze-ker al-tijd vriend-je met Toon.”

„Nou!” zei Tijs. „Het was net zoo'n na-re Woens-dag-mid-dag.”

„Dat ge-loof ik graag, Tijs.

Jij was boos en die boos-heid was zon-de.

Daar-om kon je niet ge-luk-kig zijn.
Je weet wel:

Maar de klei-ne zon-den
Bren-gen ons van 't spoor,
Wor-den groo-te zon-den,
Heel ons le-ven door.

Van die klei-ne zon-den
Maakt ons vrij de Heer',
En Zijn groo-te Lief-de
Ver-geeft tel-kens weer.

Vraag maar, of de Hee-re je de zon-de
van de-ze dag wil ver-ge-ven, Tijs.
Vraag dat maar el-ke dag. En bid dan
ook om een nieuw hart-je. Dat is een
hart-je, dat Gods wil wenscht te doen,

en waar de Hei-li-ge Geest in woont.
Dan krijg je ook den Hee-re Je-zus
lief, Tijs, want

Klei-ne kin-d'ren mo-gen
Tot dien Hei-land gaan,
En Zijn groo-te ont-fer-ming
Neemt hen al-len aan."

Moe-der stop-te Tijs nog eens lek-ker
in en ging naar be-ne-den.
Va-der en Piet had-den na-tuur-lijk ook
al ge-hoord, wat er met de kijk-kast
ge-beurd was.
Ze von-den het jam-mer.
En Piet zei:
„Ik heb juist geen a-vond-school.
Ik ga een nieu-we ma-ken.”

Hij ging naar buur-vrouw om de lee-ge doos en de plaat-jes, want Tijs had aan moe-der ver-teld, dat buur-vrouw die wel had.

Een uur-tje la-ter had Piet de nieu-we kijk-kast klaar, nog mooi-er dan de eer-ste.

Ze was ook be-ter.

Want Piet prik-te gaat-jes in het vloei. Nu was het niet zoo don-ker in de doos.

Stil-le-tjes ging hij ze on-der Tijs-jes bed zet-ten.

Tijs-je merk-te er niets van.

Hij sliep.

Al-leen de maan zag, wat Piet deed.

Maar die ver-klap-te het niet.

Wat was dat een ver-ras-sing voor Tijs,

Tijs-je merk-te er niets van. Hij sliep.

toen hij 's mor-gens de nieu-we kijk-kast vond.

Hij kwam er haast te laat door op school.

Hij had zelfs geen tijd meer, om ze aan

Toon te la-ten zien.

Maar om twaalf uur, toen liep hij hard naar huis.

En e-ven la-ter was hij met de kijk-kast bij Toon.

Nee máár die Toon!

Daar zat hij op!

„Mag dat?” vroeg Tijs.

„Ja, ja, dat mag, de boo-men wor-den groen.”

„Is dat niet een ver-ras-sing?” vroeg Toon's moe-der.

„Nou!” zei Tijs.

Hij zet-te zijn kijk-kast op de ta-fel voor Toon en vroeg:

„Is dat ook niet een ver-ras-sing?”

„Nou!” riep toen ook Toon.

„Die is nou van ons sa-men,” zei Tijs.

Toon droeg de kijk-kast.

„Dat heeft Piet ge-zegd.”

. . . . .

Toon ging zoo hard voor-uit, dat hij na een paar we-ken al naar school mocht. Op ze-ke-re mor-gen stap-ten de twee vriend-jes sa-men de straat uit.

Toon droeg de kijk-kast.

Die mocht de juf-frouw zien.

En al de kin-de-ren moch-ten ze zien.

De twee moe-ders ston-den hen na te kij-ken.

Het zon-ne-tje scheen warm o-ver het jon-ge groen van de boo-men.

INHOUD

	Blz.
1. Toon	3
2. Tijs	5
3. Piet	7
4. Wat wordt het?	10
5. Wat Piet maak-te	11
6. Tijs bij Toon	17
7. Buur-mans poes	19
8. Die stou-te kat	20
9. Och, och!	22
10. Geen vriend-jes meer	24
11. Naar tan-te Mien	27
12. In tan-te's huis	30
13. Wie heeft dat ge-daan?	34
14. Die goe-de tan-te Mien	36
15. Weer vriend-jes	38
16. De boo-men wor-den groen	41

DE CATALOGUS VAN ZONDAGSSCHOOLUITGAVEN
GEEFT INLICHTINGEN OVER EEN KEUR-COLLECTIE
KINDERBOEKEN. UW BOEKHANDELAAR OF DE UIT-
GEVER G. F. CALLENBACH TE NIJKERK ZAL U
DEZE, NA AANVRAGE, GAARNE DOEN TOEKOMEN.
